

New York Times Bestseller

„Különleges ínyencség”

– PEOPLE MAGAZINE

Libba Bray

**AZ AZ ÉDES,
TÁVOLI HARANG**

*finer
selection*

Libba Bray

**AZ AZ ÉDES,
TÁVOLI HARANG**

Libba Bray

**AZ AZ ÉDES,
TÁVOLI HARANG**

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Írta: Libba Bray
A mű eredeti címe: The Sweet Far Thing

Fordította: Szűr-Szabó Katalin, Neset Adrienn

A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Text copyright © Martha E. Bray, 2007
Jacket photograph by Michael Frost

© Ezt a művet eredetileg kiadta:
Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books, New York

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 271 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Fazekas Gábor
Korrektor: Schmidt Zsuzsa
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Szeretettel Barrynek és Joshnak,
és mindazoknak, akik hisznek benne, hogy a béke szükségszerűség,
nem pedig eszmény vagy vágyalom.*

*Az erőszakmentesség lényege a szeretet. A szeretetből és az
önzetlen cselekvés iránti hajlandóságból természetesen ered-
nek az erőszakmentes küzdelem stratégiái, taktikai és mód-
szerei. Az erőszakmentesség nem dogma, hanem egy folyamat.
– Thich Nhat Hanh**

A béke nem csak jobb a háborúnál, de mérbetetlenül fárasztóbb is. – George Bernard Shaw

* Száműzött vietnami zen buddhista szerzetes, békeaktivista és író – a ford.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

A mondás szerint egy falunyi ember kell egy gyermek felneveléséhez. Nagyjából így is van (meg egy szekérdereknyi M&M's csokigolyócska is kell hozzá!). De egy trilógia utolsó kötetének megírásához egy falunál is több kell. A legutóbbi számlálásnál kellett hozzá egy nagyszerű kávéház, rengeteg koffein és csokoládé, sok „Guitar Hero”* (a francba is, „Bark at the Moon”** közepes hangerőn!), nyálsorgatás, papír zsebkendő és temérdek megértő barát, családtag, szerkesztő, kiadó és más írónépség, aki rábólint, és odanyújtja a fagyaltot, és időnként felhúzza az önbecsülésünk gumikötélét, hogy felrántsón a Kibaszottul Rossz Vagyok Feneketlen Mélységének Örök Éjszakájából. (Mellesleg ez utóbbi egy új márkanév; szabadalmat jelentek be rá).

A könyvet számtalanszor átjavítottam, így a végén már az *Airplane!* című film jutott az eszembe: „Nézd csak! Tudok kalapot, vagy brosst, vagy szárnyas ősgyíkot csinálni!” És szerintem a megmaradt agysejtjeim nagy részét is elvesztettem, és azóta attól félek, hogy megfeledkezem valakiről, ezért hadd osszak ki egy egyetemes „Szuper vagy! Hála és köszönet”-et mindenkinek, akivel az elmúlt tizennyolc hónap alatt egy levegőt szívtam. Biztos hihetetlenül sokat segítettetek! Komolyan! És külön dicshimnusz a következőknek:

* Először 2005-ben megjelent videójáték-sorozat – a ford.

** Ozzy Osbourne dalszöveg részlet – a ford.

A szerkesztőmnnek, a Loggiai Szent Wendynek, aki megérdemli, hogy az arca egy imacédulán szerepeljen, mert nyugodt, hűvös hangon hívott fel, és így szólt: – Engedd meg, hogy emlékeztesselek, hogy járnak le a határidők –, ahelyett, hogy ezt ordította volna a telefonba: – Ha még egy határidőt elmulasztasz, karóba húzom a fejedet, és kiteszem az irodám elé, elrettentő például a többi írónak! – Te vagy a legjobb, bébil!

Pam Bobowicknak, más néven a Mentőkötélnek, hogy hagyta, hogy tikkelő szemmel betörjek az irodájába, és megkérdezzem, „Figyelj, van rám egy perced?“, hogy aztán két órával később engedjem csak ki a szorításomból, miután minden lehetséges cselekményszálat elsoroltam, és megbizonyosodtam, hogy a számítógép monitora mögött van egy üveg skót whiskyje. Szeretlek, Pam.

Sokat szenvedett ügynökömnnek-férjemnek, Barry Goldblattnak (olyan *Chinatown*-osan hangzik*, nem? „Az ügynökömnnek (Pofon!), a férjemnek (Pofon!), aki elképzelhetetlenül sok nyafogást viselt el, és hidegvérrel tűrte a gyerekfelvigyázásból eredő pluszt!”)

Beverly Horowitznak: néha egy falu kell hozzá, máskor elég a könyvkiadás legremekebb jiddis máméja. Hatalmas csók!

Chip Gibsonnak, hogy lefejtette az ujjaimat a billentyűkről, és rákényszerített, hogy tortát egyek, és nevessek azokon, akik zselatinos koktélokot készítenek.

A Random House-nál dolgozó klassz népeknek, akik hagyták, hogy három hónapig hívatlanul bepofátlankodjak hozzájuk, és akik néha csokoládéval állítottak be, mint a Könyvkiadás Hupikék Törpikéi.

* 1974-es Roman Polanski-film – a ford.

Holly Blacknek, Cassandra Clare-nek és Emily Lauernek, az Isteni, Elvetemült, Varázslatos A Rendszer Mi Vagyunk Bajtársi Szövetség Szentháromságának. Én állom az ebédet, lányok. És Holly – komolyan mondom, hogy annyira szeretlek, hogy a gyerekedet is világá hoznám helyetted. (Természetes úton is szültem már, és hidd el, ha mondom, bakfitty egy trilógia harmadik kötetéhez képest!)

Rachel Cohnnak, a – még vibráló – eszpresszó bonbonokért, a cédéért és a társaságért.

Maureen Johnsonnak, Justine Larbalestier-nek, Dani Bennettnek és Jaida Jonesnak, hogy a világon a leggyorsabban olvasták át az utolsó piszkozatot, és közölték velem felbecsülhetetlen meglátásaikat.

Az „enyémnek”, Cecil Castelluccinak, Margaret Crockernek és Diana Peterfreundnak, hogy tisztességgel, stílusosan és képzeletbeli Lewis Carroll állatkákkal jelen voltak.

Jen Hubert és Phil Swann csúcskönyvtárosoknak a kutatómunkában nyújtott segítségükért, és hogy továbbra is fogadták egyre kétségbeesettebb hívásaimat.

Delia Shermannek, Ellen Kushnernek, Jo Knowlesnak, Tracie Vaughn Zimmernek, Cynthia és Greg Letitch-Smithnek, Nancy Werlinnek, az Ifjúsági Írószövetségnek, Tony Tallentnek és Chandra Wallnak a támogatásért és az ihletért.

Cheryl Levinnek, Susanna Schrobsdorffnak, Pam Cardennek és Lori Lebovitchnak, amiért lebeszéltek arról, hogy fejest ugorjak a szakadékba, és egyszerűen csak azért, amiért olyan kedvesek voltak.

A Kensington Kiadónál dolgozó barátaimnak, hogy szabadságot vehettem ki, amikor szükségem volt rá.

A brooklyni Tea Lounge mesés baristáinak: Aimee-nek, Almának, Amandának, Asiának, Bethnek, Brigidnek, Gerinek, Kevinnek és Rachelnek, hogy elláttak koffeinnel és vidámsággal.

Ben Jonesnak és Christine Kenneallynek, amiért olyan hihetetlenül szórakoztatóak és segítőkészek voltak, és a Kanapés Bandának – Jeff Stricklandnek, Nicola Behrmannak, Mart Schwartznak, Kyle Smithnek és Jonathan Hafner-Laytonnak (vagy lehet, hogy Layton-Hafnernek?) –, hogy mindig készen álltak egy viccel, amikor olyan képet kezdtem vágni, mint Jack Nicholson a *Ragyogásban*.

Anyámnak, Nancy Bray-nek, aki a versek kikeresésében segített. Kösz, mami.

Az olvasóimnak, akik a munka folytatására serkentettek.

David Levithannak, a nagy sikerű címötletért. A marketingesek sajnos úgy érezték, hogy a *Nyald le az izzsádságomat!* nem egészen az a cím, amit keresünk.

És végül, de egyáltalán nem utolsósorban csodálatos fiamnak, Joshuának, hogy olyan türelmesen viszonyult a „könyv”-höz (itt képzeljük hozzá egy kis szemfogatást), amikor az lett volna a legkevesebb, ha nindzsa nyuszikról vagy sárkányokról írok. Majd legközelebb, szívecském. Legközelebb.

Rózsák rózsája, világszép virág!
Vak tenger árja mossa partod át.
Gyász-kikötőben zeng egy égi hang,
Hív az az édes, távoli harang.
Úgy fáj a szépség! Így lehet örök,
Lebeg fölöttünk, s a tenger fölött.
Hajóink szellem-vitorlája hull.
Egyenlő sorsot ígért rég az Úr.
Az ő csatáit vívjuk, míg szabad,
Így süllyedünk el csillagunk alatt.
Többé nem halljuk, szívünk hogy kiált,
Szorongva kérve életet vagy halált.

– részlet *W. B. Yeats Harok rózsája* című verséből,
Rigó Béla fordítása

Első felvonás

Hajnal előtt

*Nincs egyszerűbb az öncsalásnál,
mert amit az ember kíván, azt igaznak is hiszi.*

– Démoszthenész

PROLÓGUS

LONDON, 1893.

Zord és hideg éjszaka volt, és kint a Temzén dolgozó folyami hajósok a balszerencséjüket átkozták. London nagy folyójának árnyai között, haszonra lesve sompolyogni nem volt vidám elfoglaltság, de olykor összejött belőle egy-egy tál étel, és akár tetszett, akár sem, a csontjukig hatoló hideg, a tagjaikat megmerevítő nyirkosság, a fájdalom, amit a hátukban éreztek, része volt ennek.

– Lácc valamit, Archie?

– Semmit – kiáltott oda Archie a barátjának, Rupertnek. – Ennél ritkán látni fertelmesebb iccakát.

Már egy órája keresgéltek, de eddig nem sokat mutattak fel: csak egy matróról lehúzott ruha volt a fáradozásuk jutalma. Ha majd beköszönt a reggel, eladhatják az ószereseknek. De egy maréknyi pénzből ma este étellel és sörrrel tölthetnék meg a gyomrukat, és az olyan folyami halászoknak, mint Archie és Rupert, csak az itt és a most számított; a holnapnál messzebbre látás reménye abszurd derűlátással ért fel, amit legjobb volt olyanoknak meghagyni, akik nem töltik az életüket a Temzén, halottak után kutatva.

A csónak egyetlen lámpása nem vehette fel a harcot a pokoli köddel. A parton sűrű volt a homály. A folyón túl a sötétbe borult házak fekete koponyákként derengtek. A halászok a Temze sekélyebb részén hajóztak, hosszú csákláikkal a mocskos vizet döfködték, és olyanok testét keresték, akik aznap éjjel szerencsétlenül

jártak: matrózokét vagy dokkmunkásokét, akik olyan részegek voltak, hogy mámorukban képtelenek voltak magukat a fulladástól megmenteni, késelések, zsebmetszők vagy gyilkosok szánalmas áldozatait, utcakölyköket, akiket magával sodort a váratlanul erős dagály, kötényükben a nagyra becsült szénnel, ami végül lehúzta őket a halálba.

Archie csáklója valami keménybe ütközött. – Hohó! Lassíccsál mán, Rupert! Van itten valami.

Rupert lekapta a lámpást a rúdról, és odavilágított, ahol a test a vízben lebegett. Kihalászták, a fedélzetre dobták, aztán a hátára fordították.

– A szentségít! – kiáltott fel Rupert. – Egy hölgy.

– Csak vót – felelte Archie. – Kutasd át a zsebeit!

A halászok nekiláttak szörnyű munkájuknak. A hölgy gazdag lehetett, elegáns levendulaszínű selyemruhát viselt, ami nem lehetett olcsó. Ebben a vízben ritkán találtak hozzá hasonlót.

– Ó, hát megvagy! – mosolyodott el Archie. Kihúzott négy pénzérmét a hölgy kabátzsebéből, és mindegyikbe beleharapott.

– Mit tanátál, Archie? Eleget, hogy kigyüjjön belőle egy kórósónyi?

Archie közelről szemügyre vette a pénzérméket. Nem fontokat talált, csak shillinget. – Egen – morogta –, de ahogy látom, annál többet nem. Vedd le róla a nyakláncot!

– Máris. – Rupert levette a láncot az asszony nyakáról. Furcsa volt: a fémet szemformájúra alakították, és alatta egy holdsarló lógott. Más említésre méltó ékszert nem viselt. Rupert el nem tudta volna képzelni, hogy bárkinek is kell a lánc.

– Hát e meg mi? – szólalt meg Archie. Széthajtotta a nő merev ujjait. Az asszony egy átázott cédulát szorongatott.

Rupert megbökte a társát. – Mi áll rajta?

Archie odatolta neki. – Nem'tom. Nem'tok óvasni.

– Nyóc éves koromig jártam iskolába – jegyezte meg Rupert, és elvette a papírdarabkát. – „A Holtak Fája él”.

Archie megbökte Rupertet. – Hát e meg mit jelencsen?

Rupert megcsóválta a fejét. – Nem'tom. Mihez kezgyünk vele?

– Hagyjuk! A szavakban nincs haszon, Rupert fiam. Fogd a ruháját, oszt dobd vissza a testet!

Rupert vállat vont, és úgy tett, ahogy meghagyta. Archie-nak igaza volt: nem lehet pénzt kifacsarni egy régi levélből. Mégis szomorú volt, hogy az elhunyt utolsó szavai vele együtt semmivé lesznek, de úgy okoskodott, hogy ha ennek a hölgynek volna bárkije, aki törődik vele, nem lebegne hasmánt a Temzében egy metszően hideg éjszakán. A halász egy erőteljes mozdulattal a vízbe hajította a testet. Az asszony alig hallható csobbanással hullott a folyóba.

A test lassan elmerült, a felpuffadt fehér kezek még néhány másodpercig a felszínen maradtak, mintha valami után nyúlnának. A halászok a sáros medernek feszítették a csáklójukat, és visszaverték a sodrásba, hogy kincset keressenek, amiért a fáradozásuk esetleg megéri, hogy kint legyenek egy ilyen hideg éjszakán.

Archie még utoljára meglökte az asszony fejét a csáklóval, és ezzel az erőszakos áldással útjára bocsátotta. Az asszony a hatalmas Temze mocskába és szennyébe süllyedt. A folyó elnyelte, befogadta a testét, és vele együtt a sötét sírba vitte utolsó figyelmeztetését.

ELSŐ FEJEZET

1896. MÁRCIUSA

Ifjú Hölgyek Spence Akadémiája

A pokolnak van egy bizonyos bugyra, amit Dante híres könyvében nem említenek. Illedelmes viselkedésnek hívják, és a birodalom összes, ifjú hölgyeknek fenntartott iskolájában létezik. Nem tudhatom, milyen érzés, ha egy tűztóba hajítják az embert. Biztos nem kellemes. De teljes bizonyossággal állíthatom, hogy a fejünkön egy könyvvel, a hátunkra szíjazott háttartóval, szoros fűző kalitkájában, több réteg alsószoknyában és olyan cipőben, ami nyomja a lábunkat végigsétálni egy báltermen a kínzásnak olyan formája, amit még Alighieri úr is túl borzalmasnak találna, hogy lejegyezze a poklában.

– Fordítsuk a tekintetünket az ég felé, lányok! – könyörög az igazgatónőnk, Mrs. Nightwing, miközben feltartott fejjel, balerinaként széttárt karral igyekszünk lassan araszolni a teremben.

A háttartó fülei dörzsölik a karom belső oldalát. A fatábla nem enged, és kénytelen vagyok olyan karót nyelve állni, mint a Buckingham palota őrei. A nyakam fáj az erőfeszítéstől. Ha beköszönt a május, egy egész évvel korábban vezetnek be a társaságba, mert a kérdés eldöntésére illetékesek úgy határoztak, hogy majdnem tizenhét évesen készen állok rá, és jót tenne nekem, ha most lennék első bálozó. Gyönyörű ruhákat viselek majd, fényűző estélyekre

járok, és csinos fiatalemberekkel táncolok – amennyiben túlélem a képzésemet. A végkimenetel egyelőre elég kétséges.

Mrs. Nightwing le-fel járkál a bálteremben. Merev szoknyája susog a padlón, mintha szemrehányást tenne, amiért leér a földre. Mrs. Nightwing közben parancsokat osztogat, mint maga Nelson admirális. – Magasra a fejeket! Ne mosolyogjon, Miss Hawthorne! Derűs, komoly arcot kérek! Ne gondoljanak semmire!

Nagy erőfeszítembe kerül, hogy az arcomra üres közönyt varázsoljak. Hasogat a hátam. Az erőfeszítéstől remeg a bal karom, amit örökkévalóságnak tűnő ideje tartok oldalra.

– És most pukedli...

Mint összeeső szuflék, úgy hajlunk meg. Kétségbeesetten igyekszünk, hogy ne veszítsük el az egyensúlyunkat. Mrs. Nightwing nem ad parancsot arra, hogy felegyenesedjünk. A lábam reszket a kimerültségtől. Nem bírom tovább. Megbotlom. A könyv legurul a fejemről, és hangos csattanással a földre esik. Már negyedszer csináljuk, és mind a négyszer mindig másként vallok kudarcot. Mrs. Nightwing cipőjének orra centikre áll meg megszégyenült alakomtól.

– Hadd emlékeztessem, Miss Doyle, hogy az udvarban van, és az uralkodónője előtt pukedlizik, nem pedig a Folies Bergère-ben lép fel!

– Igenis, Mrs. Nightwing – válaszolom zavartan.

Reménytelen. Sosem fogok elesés nélkül pukedlizni. Ott fekszem majd a Buckingham palota csillogó padlóján, mint egy szégyenteljes paca, az orrom a királynő cipőjén nyugszik. A báli szezon beszédtemája leszek, akiről a széttárt legyezők mögött sutognak. Nem csoda, ha a férfiak úgy kerülnek majd, mint a pestisest.

– Talán lenne kedves bemutatni nekünk a megfelelő pukedlit, Miss Temple!

Cecily Temple, Ó, Aki Képtelen Bármit Is Rosszul Csinálni, minden további nélkül hosszú, lassú, kecses ívben leereszkedik a padlóra; mintha ellentmondana a nehézkedési erőnek. A mozdulat egyszerűen gyönyörű. Pokoli féltékenység gyötör.

– Köszönjük, Miss Temple.

Igen, köszönjük, te kis démoni bestia! Menj hozzá egy férfihez, aki minden étkezéskor fokhagymát eszik...

– És most... – Mrs. Nightwing szavait hangos kopácsolás zavarja meg. Szorosan lehunyja a szemét, hogy kizárja a zajt.

– Mrs. Nightwing – nyafog Elizabeth –, hogy is összpontosíthatnánk a tartásunkra, amikor ilyen szörnyű zenebona jön a Keleti Szárnyból?

Mrs. Nightwing nincs olyan hangulatban, hogy elviselje a nyafogásunkat. Mély lélegzetet vesz, csípőre teszi a kezét, és felszegi a fejét.

– Álljuk a sarat, ahogy Anglia is! És ha ő túlélte Cromwellt, a Rózsák Háborúját és a franciákat, akkor bizonyára mi is el tudunk siklani egy kis kopácsolás felett. Gondoljanak bele, milyen szép lesz a Keleti Szárny, amikor befejeződik a felújítás! És most próbáljuk meg még egyszer! Nyugodtan! Minden tekintet magukra szegeződik! Nem lehet csak úgy odasurranni Ófelsége elé, mint egy félénk kisegér!

Gyakran elképzelem, milyen állást keresne Mrs. Nightwing, ha nem minket gyötörne, mint az Ifjú Hölgyek Spence Akadémiájának igazgatónöje. *Tisztelt Uraim!*, kezdődne az álláskereső levele. *Érdeklődni szeretnék a Ábrándlyukasztóknak és Kedvrontóknak meghirdetett állásuk iránt. Rendelkezem egy hajtűvel, ami kiválóan megfelel erre a*

célra, és a világ bármely pontján kiváltaná a kisgyerekek bangos tiltakozását. A korábban rám bízott gyerekek tanúsíthatják, hogy ritkán mosolygok, soha nem nevetek, és elég belépnem egy szobába, hogy elrontsam mindenki örömet, és rájuk vetítem a csakis rám jellemző gyászos rosszkedvet és kétségbeesést. E tekintetben kifogástalan referenciákkal rendelkezem. Ha már pusztán a levelem olvasásától nem estek mély melankóliába, kérem, válaszoljanak Mrs. Nightwingnek (keresztnevem is van, de még senkinek sem engedtem meg, hogy használja) az Ifjú Hölgyek Spence Akadémiája címére. Ha nem veszik a fáradságot, hogy saját maguktól megtalálják a címet, nem igyekeznek eléggé. Öszinte tisztelettel: Mrs. Nightwing.

– Miss Doyle! Mi ez a bárgyú mosoly? Mondtam valamit, amit mulatságosnak tart? – Mrs. Nightwing feddése pírt csal az arcokra. A lányok kuncognak.

A bálteremben suhanunk, és igyekszünk tudomást sem venni a kalapálásról és a kiabálásról. Nem a zaj vonja el a gondolatainkat. A tudat, hogy egy emelettel feljebb férfiak vannak a házban, meg-gondolatlaná és izgatottá tesz minket.

– Megnézhetnének esetleg, hogy haladnak, Mrs. Nightwing? Milyen különleges lehet! – Felicity Worthington olyan hangon teszi fel a kérdését, amelynek édeskészsége a sziruposság határát súrolja. Csak Felicityben van meg a merészség ahhoz, hogy ilyesmit javasoljon. Felicity merészebb a kelletnél. És a Spence-ben ő kevés szövetségeseim egyike.

– A munkások nem szeretik, ha a lábuk alatt lányok okvetetlenkednek, amikor amúgy sem tudják betartani a kitűzött határidőt – válaszolja Mrs. Nightwing. – Fejet magasra, ha kérhetném! És...

Hatalmas döndülés hallatszik felülről. A hirtelen zajra megriadunk, és még Mrs. Nightwing száján is kiszalad egy „Szentséges

Isten!” felkiáltás. Elizabeth, aki nem más, mint egy első bálozónak álcázott idegromcs, felsikolt, és Cecilybe kapaszkodik.

– Jaj, Mrs. Nightwing! – sikkantja.

Reménykedve szegezzük a tekintetünket az igazgatónőnkre.

Mrs. Nightwing helytelenítően elhúzza a száját, és kifújja a levegőt. – Rendben van. Egyelőre berekesztjük a gyakorlást. Menjünk ki a levegőre, hogy ismét rózsás legyen az arcunk!

– Megengedi, hogy papírt és ceruzát hozzunk, és lerajzoljuk a Keleti Szárnyban folyó munka előrehaladását? – kérdezem. – Szépen megörökíthetnénk.

Mrs. Nightwing ritka mosolyainak egyikében részesít. – Nagyszerű ötlet, Miss Doyle! Rendben van. Hozzanak papírt és ceruzát! Brigid majd elkíséri önöket. Vegyenek kabátot! És ha megkérhetem, szép komótosan sétáljanak fel!

A háttámasszal levetjük illedelmes viselkedésünket is: vágatunk a lépcső, a szabadság ígérete felé, bármily átmeneti legyen is az.

– Lassan! – kiáltja Mrs. Nightwing. Amikor úgy tűnik, hogy nem halljuk a parancsát, utánunk bömböli, hogy házasságra alkalmatlan vadak vagyunk. Hozzáteszi, hogy az iskola szégyenei leszünk, és még valami mást is, de már egy emelettel lejjebb járunk, és a szavai nem érhetnek utol minket.

MÁSODIK FEJEZET

A hatalmas Keleti Szárny úgy terül el előttünk, mint egy óriási famadár csontváza. Már a helyére került az állványzat, de a férfiak az iskolaépületet a Keleti Szárnyal összekötő omladozó torony helyreállításának szentelnek nagyobb erőfeszítést. Amióta huszonöt éve a tűz elpusztította, gyönyörű romnál nem több. De kőből, téglából és habarcsból feltámasztva egy pompás torony ígérését hordozza; ha egyszer elkészül, magas lesz, széles és impozáns.

Január óta, a hideg, nyirkos időben a szomszédos falvakból vásárnap kivételével minden nap csak úgy nyüzsögnek a férfiak az építkezésen, hogy ismét teljes legyen az iskolánk. A helyreállítás alatt nem engednek minket, lányokat, a Keleti Szárny közelébe. A hivatalos indoklás szerint nagy a veszély: könnyen megüthet minket egy véletlenül ott heverő gerenda, vagy belénk állhat egy rozsdás szög. Mrs. Nightwing olyan érzékletesen részletezte, hogy hányféle módon érhet el a borzalmas végzet, hogy az idegesebb lányok minden kalapácsütéstől úgy kezdenek reszketni, mint a nyárfalevél.

Az igazság az, hogy nem akarja, hogy a férfiak közelébe kerüljünk. Egyértelműen megparancsolta, hogy egyetlen szót sem válthatunk a munkásokkal, és ők sem szólhatnak hozzánk. Gondosan elválasztanak bennünket egymástól. A munkások az iskolától fél mérföldre vertek sátrat. Mr. Miller, a pallérjuk vigyáz rájuk, mi pedig sosem vagyunk gardedám nélkül. Mindent elkövetnek, hogy ne érintkezessünk.

És pontosan ez sarkall minket arra, hogy megkeressük őket.

A még mindig csípős márciusi hideg ellen állig begombolt kabátban gyorsan lépkedünk a Spence mögötti erdőben; Brigid, a házvezetőnőnk, fújtatva és füstölögve próbál a sarkunkban maradni. Nem szép tőlünk, hogy a kelleténél gyorsabban szedjük a lábunkat, de csak így nyerhetünk pár perc magányt. Amikor felszaladunk a magaslatra, ahonnan pompás kilátás nyílik az építkezésre, Brigid még messze elmarad, és ezzel értékes időt ad nekünk.

Felicity kinyújtja a kezét. – Kérem a színházi látcsövet, Martha.

Martha előhúzza a látcsövet a kabátzsebéből, és a lányok továbbadják, míg Felicity várakozóan kinyújtott kezébe nem kerül. Felicity a szeméhez emeli.

– Igazán lenyűgöző – mormolja. Ki tudja, miért, de úgy érzem, nem a Keleti Szárnyra céloz. Onnan, ahol ülünk, hat jóvágású férfit látok, akik ingujjra vetkőzve egy hatalmas gerendát emelnek a helyére. Biztosra veszem, hogy ha nálam lenne a látcső, minden izmukat látnám.

– Jaj, hadd nézzem, Fee! – nyög fel Cecily. A látcsőért nyúl, de Felicity elhúzza.

– Várj a sorodra!

Cecily lebiggyeszti a száját. – Brigid mindjárt ideér. Nem kerül már rám a sor!

Felicity gyorsan leengedi a látcsövet, és a vázlatfüzete után nyúl. – Most ne nézzetek oda, de azt hiszem, felhívtuk magunkra az egyik munkás figyelmét.

Elizabeth felugrik, és jobbra-balra tekeri a fejét. – Melyikét? Melyikét? – ismételgeti, de Felicity a lábára lép, és Elizabeth visszahanyatlik.

– Au! Ezt meg miért csináltad?

– Azt mondtam, ne nézz oda! – sziszegi összeszorított fogai között Felicity. – Az a lényeg, hogy úgy tegyünk, mintha nem vennénk észre, hogy figyelnek minket.

– Ó! – Elizabeth végre megérti, és bólint.

– Az ott a végén, a csúnya vörös foltos ingben – magyarázza Felicity, és úgy tesz, mintha a rajzolás kötné le. A hidegvér olyan adománya, amit nagyon irigylek tőle. Én hiába fürkészem a láthatárt egy másik fiatalembert kutatva, akit három hónapja nem láttam, amióta Londonból eljöttem.

Elizabeth lopva a látcsőbe néz. – Jaj, istenem! – ejti ki a kezéből. – Rám kacsintott! Milyen szemtelen! Azonnal be kellene árulnom Mrs. Nightwingnek – tiltakozik, de a hangjából kicsendülő lázas izgalom elárulja.

– Az isten szerelmére... – Brigid végre felért hozzánk. Felicity sietve Marthának adja a látcsövet, aki felsikkant, és a fűbe ejti, és csak ez után rejti el a pelerinje zsebében.

Brigid leül egy kőre, hogy kilihegje magát. – Mennyivel gyorsabban szegény öreg Brigidjüknél! Hát nincs magukban semmi szégyenérzet, hogy így lehagytak?

Felicity búbájosan elmosolyodik. – Jaj, de sajnáljuk, Brigid! Nem láttuk, hogy ennyire lemaradt –, és a bajsza alatt hozzát teszi: – Te vén csataló!

Kuncogunk, Brigid pedig összehúzza a szemét. – Most meg mi-
ben sántikálnak? Kifigurázzák szegény jó Brigidet, mi?

– Dehogy!

– Nem lesz így jó – sóhajt fel Cecily. – Hogy rajzolhatnánk le a Keleti Szárnyat ilyen messziről? – Reménykedve Brigidre néz.

– Innen fogja lerajzolni, kisasszonyka, egy centivel sem közelebből. Hallották, mit mondott Mrs. Nightwing erről a kérdésről?

– Brigid a fagerincet nézi, a követ faragó kőműveseket, aztán megcsóválja a fejét. – Nem helyes, hogy ezt az elátkozott helyet megint rendbe szedik. Békén kéne hagyniuk.

– De olyan izgalmas! – veti ellen Elizabeth.

– És gondolja csak el, milyen szép lesz a Spence, amint a Keleti Szárnyat helyreállítják! – visszhangozza Martha. – Hogy mondhatja, hogy ez nem helyes, Brigid?

– Mer’ emlékszem – kocogtatja meg a halántékát Brigid. – Volt valami nem helyénvaló ott, főként a toronyban. Érezni lehetett. Sokat mesélhetnék...

– Nem kétlem, Brigid, és bizonyára nagyon érdekes lenne – mondja Felicity olyan mézesházasan, mint egy hisztériás gyereket nyugtató anya. – De aggódom, hogy a hűvös levegőn megfájdul a háta.

– Hát – dörzsöli meg az oldalát Brigid. – Elég bajom van vele. És a térgyem se lesz már fiatalabb.

Aggodalmas egyetértéssel bólintunk.

– Csak egy lépéssel megyünk közelebb – fuvolázza Felicity. – Hogy a rajzoláshoz jobban lássunk.

Igyekszünk olyan ártatlan képet vágni, mint egy csapat angyal.

Brigid gyorsan bólint. – Menjenek hát! De ne merészkedjenek túl közel! És ne higgyék, hogy nem figyelem magukat!

– Köszönjük, Brigid! – kiabáljuk ujjongva. Sebesen szaladunk le a dombról, mielőtt meggondolná magát.

– És siessenek! Nagyon esőre áll!

A késő márciusi szél hirtelen rohama végigsöpör a törékeny fűszálakon. Úgy rázza az elcsigázott faágakat, mint a csontnyaklancokat, és felfújja a szoknyánkat, míg végül kénytelenek vagyunk lesimítani őket. A lányok meglepetten – és örömmel – sikongatnak,

mert egyetlen óvatlan, tiltott pillanatra magunkra vontuk minden férfi tekintetét. A szélroham a tél seregének utolsó támadása. A levelek már kezdenek felébredni az álomból, és igyekeznek felvértezni magukat. Hamarosan zöld támadást indítanak, és kikényszerítik a tél visszavonulását. Szorosabbra húzom a nyakamba kötött sálát. Már közeledik a tavasz, de még nem szabadultam meg a hidegtől.

– Ide néznek? – kérdezi izgatottan Elizabeth, és a szeme sarkából a férfiakra sandít.

– Csak nyugodtan! – mormolja Felicity a bajsza alatt.

Martha fürtjei kirúgták magukat, és petyhüdtlen lógnak a vállára. Martha reménykedve borzolja fel a haját, de az csak nem akar visszagöndörödni. – Őszintén mondjátok meg, tényleg tönkretette a nyirkosság a hajamat?

– Nem – hazudja Elizabeth abban a szent pillanatban, amikor én rávágom: – Igen.

Martha az ajkát csücsöríti. – Tudhattam volna, hogy szívtelenül válaszolsz, Gemma Doyle.

A lányok fagyos pillantással méregetnek. Úgy tűnik, hogy a „mondjátok meg őszintén” egy gondosan rejtjelezett üzenet, ami valójában azt jelenti: „Hazudjatok, bármibe kerül is”. Megjegyzem. Sokszor úgy érzem, hogy létezik egy Udvarias és Úri Hölgyhöz Méltó Viselkedésre Vonatkozó Kézikönyv, és én minden bizonnyal nem forgattam még eleget a lapjait. Cecily, Martha és Elizabeth valószínűleg ezért utál annyira, és csak olyankor tűrik el a jelenlétemet, amikor Felicity is ott van. Ami engem illet, a gondolkodásukat olyan korlátok közé szorítottnak érzem, mint a fűzőbe bújtatott derekukat, a beszélgetési témáik estélyekre, ruhákra és mások balszerencséjére, illetve hibáira korlátozódnak. Inkább próbálnék szerencsét az ókori római Colosseum oroszlánjaival szemben,

mint hogy még egy ötórai tea közbeni csevegést elviseljek a hozzánk hasonlókkal. Az oroszlánok legalább őszintén tudomásunkra hozzák, hogy meg akarnak enni minket, és nem próbálják ez irányú vágyaikat palástolni.

Felicity a férfiakra pillant. – Itt is vagyunk.

Közelebb óvakodunk az építési területhez.

A munkásokra már átterjedt a felajzottságunk. Abbahagyják, amit éppen csinálnak, és lekapják a sapkájukat. A mozdulat kifogástalanul udvarias, de a mosolyuk kevésbé illedelmes gondolatokra utal. Érzem, hogy elpirulok.

– Hohó, uraim! – figyelmezteti őket a munkavezető. – Folytasásuk csak a munkájukat, ha nem akarják elveszíteni! – Mr. Miller tagbaszakadt ember, akinek sonka nagyságú karjai vannak. De velünk udvarias. – Jó napot, hölgyeim.

– Jó napot – mormoljuk.

– Választhatnak apró tárgyakat, ha szeretnének valami emléket az öreg hölgytől. – Egy szemétkupac felé bök a fejével, ahol a kidobott faanyag között törött, koromfoltos, pár évtizedes lámpák fekszenek. Olyasmi, ami Mrs. Nightwing „Okvetlen Elkerülendő, mert Sérülést, Halált vagy Szégyent Hoz” listáján szerepel. – Bármilyen emléket választhatnak.

– Köszönjük – motyogja Cecily, és hátrál egy lépést. Elizabeth pironkodik, mosolyog, és félénken a vörös foltos ingű fiatalemberre pillant, aki vágyakozva gusztálja.

– Köszönjük – jelenti ki Felicity, és szokás szerint kézbe veszi az irányítást. – Így teszünk.

Nekiállunk turkálni a régi Keleti Szárny maradványai között. A nagy iskola múltját szilánkosra tört, megfeketedett fa és papírfoszlányok mesélik el. Egyesek számára ez egy tragikus tüzeset

története, ami két lány életét követelte. De én többet tudok. A Keleti Szárny igaz története a varázslaté és a rejtélyé, az odaadása és az árulása, a gonoszságé és a kimondhatatlan önfeláldozásé. De elsősorban két lányé, akik legjobb barátnők voltak, és akikből elke-seredett ellenségek váltak, és akikről azt hitték, hogy huszonöt éve odavesztek a tűzben. Az igazság sokkal rosszabb volt.

Egyikük, Sarah Reese-Toome, Kirké néven a sötétség útját választotta. Évekkel később kinyomozta a másik lány, azaz a korábbi barátnője, Mary Dowd kilétét, aki szintén megváltoztatta a nevét: Virginia Doyle-ként élt, és az édesanyám volt. A parancsának engedelmeskedő gonosz szellem segítségével Kirké meggyilkolta az anyámat, és más irányba terelte az életemet. Az iskola falai között eluttogott történet az én életemé is.

A lányok ide-oda ugrálnak a boldog kincsvadászat lázában. De engem elkerül az öröm. Kísértetjárta helyen vagyok, és szerintem az új gerendák vagy a márványkandallóban gyújtott, meleget adó tűz nem változtat ezen. Nem akarok emléket a múlttól.

Az ismét felhangzó kopácsolás felriaszt egy madárrajt: vijjogva szárnyalnak fel a magas ég biztonságába. A kidobott holmikat nézem, és az anyámra gondolok. Vajon megérintette azt az oszlopot ott? Az illata érződik-e még azon az üvegszilánkon vagy fafor-gácson? Rettenetes űr támad a mellkasomban. Mindegy, meddig élek, mindig lesznek apró emlékek, amelyek feltépik az anyám elvesztésével szerzett sebeimet.

– Az ott igazi szépség – mondja a vörös foltos inget viselő férfi. Egy csipkézett faoszlopra mutat, amelynek egyik vége szét-rohadt. De a nagyjá túlélte a tűz pusztítását, és azt, hogy hosszú éveken át sorsára hagyták. Lányneveket véstek bele. Végighú-zom az ujjam a rovátkákon és a különös karcolásokon. Hány, de

hány név! Alice. Louise. Theodora. Isabel. Mina. Az ujjam a göcsörtös fán siklik, és úgy tapogat, mint egy vaké. Tudom, hogy itt kell hogy legyen anyám neve is, és nem is csalódom. Mary. Az évek során megkopott vésésre szorítom a tenyeremet, és reménykedem, hogy a bőröm alatt megérezem anyám jelenlétét. De csak élettelen fát érzek. Pislogok, hogy ne csorduljanak ki a szememet maró könnyek.

– Kisasszony? – A férfi kíváncsian néz rám.

Gyorsan megtörlöm az arcomat. – Csak a szél. Hamut fújt a szemembe.

– Egen, a szél csuda viharos. Még több esőt hoz. Még az is lehet, hogy vihart.

– Ott jön Mrs. Nightwing! – sziszegi oda Cecily. – Kérlek, menjünk! Nem akarok bajba kerülni.

Sebesen összeszedjük a rajzainkat, és biztos távolságban a még téli álmát alvó rózsakert egyik kőpadjára telepszünk, a fejünket elkeseredett összpontosítással szegjük le. De Mrs. Nightwing ügyet sem vet ránk. Felméri az építkezés előrehaladását. A szél felénk sodorja a hangját.

– Reméltem, hogy már előrébb tartanak, Mr. Miller.

– Napi tíz órát dolgozunk, asszonyom. És itt van még az eső is. Nem okolhat minket a természet miatt. – Mr. Miller elköveti azt a súlyos hibát, hogy elbűvölően Mrs. Nightwingre mosolyog. De az igazgatónőnk nem enged a hízelgésnek. Mrs. Nightwing megsemmisítő pillantása arra készíti az embereket, hogy lehajtott fejjel munkához lássanak. Fűlsiketítő a kalapálás és a fűrészelés. Mr. Miller mosolya lehervad.

– Ha nem végzi el időben a munkát, Mr. Miller, akkor kénytelen leszek más munkásokat keríteni.

– Londonban mindenütt építkeznek, asszonyom. Nem nőnek a fán a hozzánk hasonlók.

Ha jól számolom, legalább húsz ember dolgozik minden áldott nap az építkezésen, és Mrs. Nightwing mégsem elégedett. Cöcög, Mr. Millerrel pörlekedik, és nap mint nap szekálja. Mindez igen különös. Ha ilyen sokáig állhatott a régi épület kiégve, ugyan mit számít még néhány hónap?

Megpróbálom papíron visszaadni az új tornyot. Ha elkészül, ez a torony lesz a Spence legmagasabb része. Akár öt emelet magas is lehet. És széles is. Egy férfi áll a teteje közelében, az alakja úgy rajzolódik ki a tornyosuló viharfelhők előtt, mint egy szélkakasé.

– Nem találod furcsának, hogy Nightwing úgy siet a Keleti Szárnyat befejezni? – jegyzem meg Felicityhez fordulva.

Cecily meghallja, és úgy érzi, feltétlen véleményt kell nyilvánítania. – Ha engem kérdezel, egy perccel sem kezdett hozzá túl korán. Szégyen-gyalázat, hogy ilyen sokáig hagyták tönkremenni.

– Úgy hallottam, csak most sikerült pénzt szereznie rá – jelenti Elizabeth.

– Nem, nem, nem! – megy oda nagy léptekkel Mrs. Nightwing a kőművesekhez. Olyan határozottan beszél velük, mintha a tanítványai volnának. – Megmondtam, hogy ezeket a köveket sorrendben kell felrakni... ide meg ide.

A krétával előrajzolt körvonalra mutat.

– Bocsásson meg, asszonyom, de mit számít? Így is biztosan áll.

– Helyreállítunk – fitymálja le Mrs. Nightwing, mintha egy gyengeelméjűhöz beszélne. – Pontosan kell követniük a tervet. Eltérés nélkül.

Egy munkás leszól a torony harmadik emeletének tetejéről:
– Gyün mán az eső, uram!

Figyelmeztető csepp éri az arcomat. Rögvest szaporábban kopog, és telefröcsköli a lapot; a Keleti Szárnyról készült rajz szén-patakokká folyik szét. A férfiak felnéznek az égre, és felfelé fordítják a tenyerüket, mintha kegyelmet kérnének, és az ég így válaszol: *Nincs irgalom.*

Az emberek gyorsan leiramodnak a torony oldalán, és sietnek betakarni a szerszámaikat, hogy ne marja szét őket a rozsdá. Mi, lányok, a fejünk fölé tartott vázlatfüzettel úgy rohanunk át a fák között, mint a megrémített libák; vijjogunk és sikítózunk a megázás következtében rajtunk esett méltánytalanság miatt. Brigid integet, hogy jöjjünk be, a karja biztonságot és meleg tüzet ígér. Felicity egy fa mögé ránt.

– Fee! – tiltakozom. – Az eső!

– Ann visszatér ma este. Megpróbálhatnánk belépni a birodalmakba.

– És ha nem tudom elővarázsolni az ajtót?

– Csak koncentrálnod kell – erősködik.

– Mit képzelsz, nem próbáltam múlt héten, vagy egy hónapja, vagy azelőtt bármikor? – Az eső egyre jobban esik. – Talán büntetésnek szánják. Azért, amit Nell-lel és Miss Moore-ral szemben elkövettem.

– Miss Moore! – veti oda Felicity a nevet. – Kirké a neve. Gyilkos volt. Megölte az anyádat, Gemma, és még számtalan más lányt, hogy eljusson hozzád, és megszerezze a hatalmat, és egészen biztosan téged is elpusztított volna, ha nem te küldöd a másvilágra.

Szeretném hinni, hogy így van, hogy helyesen cselekedtem, amikor Miss Moore-t örökre a birodalmakba zártam. Szeretném azt hinni, hogy kizárólag úgy menthettem meg a varázslatot, hogy magamhoz kötöttem. Hinni akarom, hogy Kartik életben van, jól

érzi magát, és hozzám igyekszik a Spence-be, hogy bármelyik pillanatban megláthatom ebben az erdőben, az arcán olyan mosolylyal, amit csak nekem szán. De az utóbbi időben sem vagyok biztos.

– Nem tudom, hogy Kirké halott-e – motyogom.

– Halott, és szerencse, hogy megszabadultunk tőle. – Fee világában minden annyival egyszerűbb! És most az egyszer azt kívánom, bárcsak bekúszhatnék szilárd falai közé, és kérdések nélkül élhetnék. – Muszáj megtudnom, mi lett Pippával. Holnap újra kísérletet teszünk. Nézz rám!

Maga felé fordítja az arcomat, hogy kénytelen legyek a szemébe nézni. – Ígérd meg!

– Megígérem – válaszolom, és remélem, nem látja rajtam a félelemmé vált kétséget.

HARMADIK FEJEZET

A vihar kitöltötte rajtunk teljes haragját. Eláztatja a rózsakertet és a gyepet, a megszületni vágyó sárgászöld leveleket. Rátalált a barátnőmre, Ann Bradshawra is, aki egyszerű, barna gyapjúkabátban és esőcseppekkel tarkított jellegtelen kalapban áll az előcsarnokban. Kis bőrröndje a lábánál. Ezt a hetet az unokatestvéreinél töltötte Kentben. Ha beköszönt a május, Felicityvel elkezdjük a báli szezont, Ann pedig az unokatestvérei két gyermeke mellett dolgozik majd nevelőnőként. Egyetlen reményünk van, hogy megváltoztassuk a jövőjét: ha sikerül belépnem a birodalmakba, és megpróbálnom a varázslatot mindannyiunkhoz kötni. De akárhogy igyekszem, képtelen vagyok bejutni a birodalmakba. A birodalmak nélkül pedig nem tudom életre kelteni a varázslatot sem. Karácsony óta nem láttam ezt az elvarázsolt világot, bár az elmúlt hónapokban több tucatszor próbáltam meg visszajutni. Voltak pillanatok, amikor éreztem egy szikrát, de hamar kihuny, és nem ért többet a szárazságban lehulló egyetlen esőcseppnél. A reményeink napról napra halványabbak, és a jövőnk olyan megállapodottnak tűnik, mint a csillagok pályája az égen.

– Isten hozott itthon – köszöntöm Annt, és lesegítem róla az átázott kabátját.

– Köszönöm. – Csorog az orra, és a haja, amelynek olyan a színe, mint a mezei egér bundája, kibomlott. Hosszú, vékony hajtincesek lógnak kék szemébe, és telt arcára tapadnak.

– Milyen volt az unokatestvéeidnél?

– Tűrhető. – Nem mosolyog.

– És a gyerekek? Kedveled őket? – érdeklődöm reménykedve.

– Lottie egy órára bezárt egy szekrénybe. A kis Carrie belerúgott a lábamba, és pudingnak csúfolt. És ez csak az első nap volt – törli meg az orrát.

– Ó! – Bizonytalanul álldogálunk a Spence hírhedt kígyós bronzcsillárának ragyogásában.

Ann suttogóra fogja a hangját. – Sikerült visszatérned a birodalmakba?

Megrázom a fejemet, mire Ann elkámpicsorodik. – De ma este megint megpróbáljuk – teszem hozzá gyorsan.

Ann arcán egy pillanatra átsuhan egy halvány mosoly. – Még van remény – fűzöm hozzá.

Ann egyetlen szó nélkül követ a nagy hallba. Elmegyünk a lobogó tűz, a díszesen faragott oszlopok, a kártyázó lányok mellett. Brigid kisebb lányokat traktál a tündérekről és a koboldokról szóló meséivel; esküszik rá, hogy ezek a lények a Spence mögötti erdőkben élnek.

– Nem is! – tiltakozik egy lány, de a szemén látom, hogy szeretné, ha Brigid bebizonyítaná, nincs igaza.

– De mennyire, hogy élnek, kisasszonyka. És még sok minden más élőlény is. Jobban teszi, ha nem megy ki sötétedés után. Akkor jön el az ő idejük. Maradjon szépen, biztonságban az ágyában, és akkor nem ébred arra, hogy elvitték a Mások társaságába – figyelmezteti Brigid.

A lányok az ablakhoz futnak, hogy kibámuljanak a végtelen, kormosötét éjszakába, hátha megpillantják a tündérkirálynőket és a manókat. Felvilágosíthatnám őket, hogy ott nem láthatják. Velünk

kellene jönniük a fényajtón át a jelen világon túli világba, hogy ilyen fantasztikus lények társaságában lehessenek. És lehet, hogy nem tetszene, amit ott látnak.

– A mi Annünk visszatért – jelentem be, amikor széttárom Felicity magánsátrának a szárnyait. Felicity, aki imádja a drámai hatásokat, selyemfüggönyökkel választotta le a hatalmas terem egyik sarkát. Olyan, mint egy pasa háza, és Felicity úgy uralkodik benne, mintha a saját birodalmában volna.

Felicity meglátja Ann nedves, sáros szoknyaszegélyét. – Vigyázz a szőnyegre!

Ann letörli bepiszkolódott szoknyáját – a padlóra megszáradt sárdarabkák hullnak –, és Felicity ingerülten felsóhajt. – Jaj, Ann, ne már!

– Bocs – motyogja Ann. Maga köré húzza a szoknyáját, és letelepszik a földre. Vigyáz, nehogy még jobban bekoszolja. Meg sem kérdezi, szabad-e, csak belenyúl a nyitott csokoládés dobozba, és Felicity nagy bosszúságára kivesz egyszerre három darabot.

– Nem illene mindet kivenned – zsörtölődik Fee.

Ann visszatesz kettőt. Meglátszik rajtuk a kéznyoma. Felicity felsóhajt. – Már hozzájuk értél, most már edd is meg őket!

Ann büntudatosan egyszerre tömi a szájába mindhármat. Biztos nem is élvezi az ízüket. – Mi az?

– Ez itt? – emel fel Felicity egy gyönyörű fehér kártyát, amire cikornyás fekete betűkkel írtak. – Meghívót kaptam Lady Tatterhall uzsonnájára, amit egy bizonyos Miss Hurley tiszteletére rendeznek. Az ötórás tea vezérmotívuma Egyiptom lesz.

– Á! – mondja Ann tompán. A keze a csokoládés doboz felett lebeg. – Gondolom, te is kaptál, Gemma.

– Igen – felelem lelkifurdalástól gyötörve. Utálok, hogy Annt sosem hívják meg, ami átkozottul tisztességtelen vele szemben, de közben azt kívánom, bárcsak ne ébresztene bennem ilyen iszonyú rossz érzést.

– És persze a Yardsley Hallban is lesz egy bál – folytatja Felicity.
– Nagyszabásúnak ígérkezik. Hallottál a fiatal Miss Eatonról?

Megrázom a fejemet.

– Napközben gyémántokat viselt! – Felicity csaknem felsikolt elragadtatásában. – Egész London erről beszélt. Soha többé nem követi el ezt a hibát. És látnod kellene a kesztyűt, amit anyám a Collinsworth-bál alkalmából küldött. Igazán különlegesen szép!

Ann egy szálát húz ki a szoknyájából. Nem megy el a Collinsworth-bálra, sem máshova, hacsak nem majd egyszer, Lottie vagy Carrie gardedámjaként. Nem vesz részt a báli szezonon, és nem táncol csinos udvarlókkal. Nem visel strucctollat a hajában, és nem hajol meg őfelsége előtt. A Spence-ben ösztöndíjasként tanul, a tanulmányait a gazdag unokatestvérei fizetik, hogy a gyermekeiknek egyszer majd megfelelő nevelőnője legyen.

Megköszörülöm a torkomat. Felicity elkapja a pillantásomat.

– Ann! – kiált fel túlzott vidámsággal. – Milyen volt Kentben? Valóban olyan gyönyörű tavasszal, mint ahogy mondják?

– A kis Carrie pudingnak csúfolt.

Felicity igyekszik elfojtani a nevetését. – Khm. Hiszen még gyerek! Hamarosan ráncba szeded majd.

– A lépcsőfeljáró tetején van egy kis szobám. Az istállóra néz az ablaka.

– Az ablaka? Az jó, ha van kilátásod – jegyzi meg a lényegét észre sem véve. – Mi ez?

Ann megmutatja a Drury Lane színházban előadott *Macbeth* műsorfüzetét, amelyben a nagy amerikai színésznő, Lily Trimble játszása a főszerepet. Ann vágyakozva nézi Miss Trimble drámai arcképét Lady Macbeth szerepében.

– Megnézted? – kérdezem.

– Csak az unokatestvéreim – rázza a fejét Ann.

Nélküle mentek el. Mindenki, aki ismeri Annt, tudja, mennyire imádja a színdarabokat.

– De megtarthattad a műsorfüzetet – jegyzi meg Felicity. – Mi-lyen kedves tőlük!

A macskától is kedves, hogy megengedi, hogy az egér megtartsa a farkát.
Felicity néha igazán undok tud lenni.

– Kellemes volt a születésnapod? – kérdezi Ann.

– Igen – bújja Felicity. – Igazán élveztem. Tízennyolc! Micsoda pompás életkor! Most végre megkapom az örökségemet. Persze nem azonnal. A nagyanyám ragaszkodott hozzá, és a végrendeletében feltételként ki is kötötte, hogy előbb mutakozzam be az udvarnál. Amint pukedlizem a királynő előtt, és elhátárolok tőle, már gazdag nő vagyok, és azt teszek, amit csak akarok.

– *Ha* bemutatkozol az udvarnál – ismétli Ann, és lenyeli az utolsó falat csokoládét.

Felicity is vesz egy csokoládét. – Lady Markham már bejelentette a szándékát, hogy patronál. Ez tehát el is dőlt. Felicity Worthington örököső. – Fee jókedve hirtelen odavész. – Csak azt kívánom, bárcsak Pippa is itt lenne, és velünk élvezhetné.

Pip nevének hallatán összenézünk Ann-nel. Egykor ő is közénk tartozott. Most ott van valahol a birodalmakban; valószínűleg elkárhozott a Télvidéken. Ki tudja, mi lett belőle? De Fee abba a reménysugarba kapaszkodik, hogy még megtalálhatjuk és megmenthetjük.

Nyílik a sátor. Cecily, Elizabeth és Martha özönlik be. Velük együtt már nagy idebent a zsúfoltság. Elizabeth lezöttyen Felicity mellé, míg Martha és Cecily mellém ül. Ann a sátor végébe szorul.

– Most kaptam meghívót egy bálra, amit Crewesbury hercegnője ad – jelenti be Cecily. Úgy ül le a padlóra, mint egy elkényeztetett perzsamacska.

– Én is – siet hozzátenni Elizabeth.

Felicity igyekszik unott képet vágni. – Az anyám már ezer éve megkapta a miénket.

Nem kaptam meghívót, és remélem, nem is kérdezik meg, hogy kaptam-e.

Martha fintorogva legezezi magát. – Ó, istenem! Milyen fülledt itt a levegő! Sajnos, nem férünk be mind. – Annre pillant. Cecily és a baráti köre korábban is csak úgy bánt Ann-nel, mint egy szolgával, de amióta tavaly karácsonykor nem sikerült az orosz cári családhoz tartozó herceg lányaként elsütünk a társaságban, teljesen kiközösítették. Levélben és elsuttogott pletykákban is terjedt a híre, és a Spence-ben most nincs olyan lány, aki ne ismerné a történetet.

– Nagyon hiányzol majd, Cecily – jegyzem meg ragyogó mosollyal. Szeretném kirúgni a fogait.

Cecily egyértelműen tudunkra adja, hogy nem ő fog távozni. Szétteríti a szoknyáját, és még több helyet foglal el. Martha Elizabeth fülébe suttog, mire vihogni kezdenek. Persze megkérdezhetném, min nevetnek, de nincs értelme, mert úgysem árulnák el.

– Mi ez a szag? – fintorodik el Martha.

Cecily teátrálisan beleszagol a levegőbe. – Lehet, hogy kaviár? Biztosan magától a cártól!

A mocskos kis dögök! Ann elvörösödik, és megremeg az ajka. Olyan gyorsan pattan fel, hogy majdnem felbukik, amikor a kijárat felé igyekszik. – Bocsássatok meg, de még be kell fejeznem egy hímzést.

– Kérlek, add át az üdvözetemet a nagybátyádnak, a hercegnek!
– kiált utána Cecily, a többiek pedig gúnyosan vihognak.

– Miért csúfoljátok így? – kérdezem.

– Nem érdemli meg, hogy itt legyen – jelenti ki Cecily könnyed bizonyossággal.

– Nem igaz! – vágok vissza.

– Valóban? Egyesek egyszerűen nem tartoznak ide – szegezi rám dölyfösen a tekintetét. – Nemrégiben hallottam, hogy az apád betegeskedik, és Oldhamban pihen. Mennyit aggódhatsz! Mi is a baja, kérlek?

Cecilynek már csak a villás nyelv hiányzik, mert a gyönyörű ruha biztos egy kígyót rejt.

– Influenzás – válaszolom, de a hazugság keserű a számban.

– Influenzás – ismétli meg, és lopva a többiekre néz.

– De sokat javult az állapota, és holnap meg is látogatom.

Cecily még nem ereszt. – Örömmel hallom, mert az ember olykor olyan bizonytalan történeteket hall az ópiumbarlangokban talált és emiatt szanatóriumba kényszerített úriemberekről. Botrányos.

– Ma este nem tűröm a rágalmazást, Cecily Temple – figyelmezteti Felicity.

– Influenzás – ismétlem, de a hangom már nem olyan határozott.

Cecily diadalittasan mosolyog. – Hát persze.

Ann után sietek, hangosan szólongatom, de nem áll meg, hanem még meg is gyorsítja a lépteit, amíg a végén már majdnem fut,

olyan kétségbeesetten próbál szabadulni tőlünk, az estélyekről és az uzsonnákról folytatott csevegéseinktől. A csillogó ígéretről, ami karnyújtásnyira van csak tőle, mégsem érheti el soha.

– Kérlek, Ann! – kiáltom, és megállok a lépcső aljában. Félúton jár. – Nem szabad odafigyelned rájuk. Nem igazi lányok, csak vizsztatásító pokolfajzatok. Loknis hajú barlanglakók!

Ha abban reménykedtem, hogy megnevettem, rosszul fogtam hozzá. – De ők uralkodnak – válaszolja anélkül, hogy felnézne. – Mindig is ők uralkodtak, és ez most már mindig így lesz.

– De Ann! Nem látták a birodalmakat, ahogy te. Nem tudják, mit tettél. Pillangóvá varázsoltad a köveket, és áthajóztál egy aranyfüggönyön. Az énekeddel megmentettél minket a vízi nimfáktól.

– Elmúlt – vetette oda kereken. – Mit számít? Nem változtat a sorsomon, vagy igen? Májustól te és Felicity első bálozók lesztek, én pedig az unokatestvéreimhez megyek dolgozni. Vége lesz, és többé nem látjuk egymást.

Egy pillanatra a szemembe néz; kétségtelenül vigaszt remél tőlem. *Mondd, hogy tévedek, mondd, hogy tartogatsz még egy ütőkártyát, Gemma*, könyörög a tekintete. De nem téved, és nem vagyok elég gyors, és nem pereg elég jól a nyelvem, hogy hazudjak. Ma este nem.

– Ne hagyd, hogy legyőzzenek, Ann! Gyere vissza a sátorba!

Nem néz rám, de érzem az utálatát. – Ugye, nem érted? Már győztek is –, azzal eltűnik a sötét árnyak között.

Visszamehetnék Fee-hez és a többiekhez, de nincs kedvem hozzá. A szívemre gyászos hangulat telepedett, és képtelen vagyok elűzni. Magányra vágyom. A nagyteremben keresek egy olvasásra alkalmas fotelt, távol a lányok fecsegésétől. Még csak pár oldalt olvastam, amikor észreveszem, hogy karnyújtásnyira ülök a hírhedt

oszloptól. A Spence számos furcsaságának egyike. Van egy faragott kigyókból álló csillár az előcsarnokban. A tetőn gúnyosan bábmézkodó vízköpők. A falakat nevetséges strucc toll mintás tapéta borítja. A Spence alapítójának, Eugenia Spence-nek a portréja magasodik fölénk a lépcső tetején; átható kék szeme mindent lát. A furcsaságok közé sorolnám még a hatalmas kandallókat, melyek nem annyira fűtésre szolgáló alkalmatosságnak tűnnek, mint inkább rettenetes szörnyetegek nyitott szájának. És itt ez az oszlop a nagyterem közepén, amelyre tündéreket, szatírokat, koboldokat és mindenféle manókat faragtak.

És amely eleven.

Vagy legalábbis egykor az volt. A „faragások” a birodalmak lényei, akik örökre itt ragadtak. Egyszer ostoba módon a varázslat révén életre keltettük őket, és majdnem elpusztítottak minket. Néhány gonosz teremtmény megpróbált elszökni, mások az erényünkre törtek. Végül visszakényszerítettük őket a börtönükbe.

Közelebről is szemügyre veszem a márványba vésett apró testeket. A lények szája haragos kiáltásra nyílik. A szemük átnéz rajtam. Nem akarok itt lenni, amikor elszabadulnak. Bár félek tőle, mégis kényszerrel érzek, hogy megérintsem az oszlopot. Az ujjaim megállapodnak egy tündér merev szárnyain, akit repülés közben dermesztett meg a művész. Remegés fut végig a testemen, és odébb csúsztatom a tenyeremet. Egy szatír vicsorgó szájához érek, és felgyorsul a szívverésem, mert elragadtatás és irtózat furcsa keveredését érzem. Lehunyom a szemem, és hagyom, hogy az ujjaim felfedezzék az ijesztő száj durva barázdáit és kiemelkedéseit, a nyelvet, az ajkakat és a fogakat.

Az ujjam megcsúszik a kövön, és egy éles perem belevág a bőrömbébe. Halkan felsikoltok a fájdalomtól. A keskeny vágásban vércsepp

jelenik meg. Nincs zsebkendőm, ezért a számba kapom az ujjamat, és érzem a vér kesernyés ízét. Az oszlop néma, de sérülésem lükettetésében érzem a fenyegetését. Közelebb húzom a székem Brigid megnyugtató fecsegéséhez, anyai életelveihez, és eltávolodom az oszlop veszélyes szépségétől.

Tízkor elnehezülnek a pilláink, a testünk a takaró melegére, a mindent feledtető álomra vágyik. Felkapaszkodunk a lépcsőn a szobáinkba.

Felicity elnyomakodik mellettem. – Fél egykor. A szokott helyen – suttozja. Nem várja meg, hogy bólintsak. Kiadta a parancsot, és részéről ezzel el is van intézve.

A lámpák lágy fényt vetnek a szobámban. Ann alszik, de a varráshoz használt ollót elöl hagyta, ahol jól láthatom. Az olló összecuskva, de tudom, hogy elvégezte a feladatát, és nyomot hagyott a karja belső oldalán. Tudom, hogy friss vágások szabdalják a bőrt, amelyek nemsokára beleolvadnak a karján egymást keresztező régi sebhelyek hátterébe. Ha visszatalálhatnék megint a birodalmakba, meglelném a varázslatot, talán segíthetnék neki. De egyelőre képtelen vagyok megváltoztatni a sorsát, az pedig kérdéses, hogy neki sikerül-e.

NEGYEDIK FEJEZET

Amikor annak idején megérkeztem az Ifjú Hölgyek Spence Akadémiájára, még semmit sem tudtam a múltjáról, s arról, milyen összefüggésben van az életemmel. Gyászruhában érkeztem ide: az anyám csak pár hónapja halt meg. A halál oka hivatalosan kolera volt, de én tudtam az igazságot. Egy látomásomban végignéztem a halálát: egy másik világból való iszonyatos szellem, egy nyomkövető üldözte, aki elrabolta volna a lelkét, ha anyám önvédelemből nem végzett volna magával.

Ez volt az első látomásom, de nem az utolsó. Idővel többet is átéltem. Hatalmat örököltem, ami anyámtól rám származott, és ami bizonyos szempontból adomány, egyúttal azonban átok is volt. A Spence-ben tudtam meg, hogyan kötődöm a mi világunkon túli, hihetetlen hatalommal rendelkező világhoz, amit a birodalmak néven emlegettek.

A birodalmakat évszázadokon át egy papnőkből álló befolyásos törzs, a Rend uralta. Az ottani varázslat fölött együtt rendelkeztek, hogy segítsenek a holtaknak beteljesíteni a lelkük feladatát, amikor szükségük van erre, és átkelni a folyón. Idővel a papnők hatalma megnőtt. Páratlan érzékcsalódásokat keltettek, a halandó világban embereket és eseményeket befolyásoltak. De a legfontosabb kötelességük az volt, hogy fenntartsák az egyensúlyt a birodalmakon belül a jó és a rossz között, ugyanis a birodalmakban sok törzs él, és némelyikük – a Télvidék rosszakarató lényei – bármit megtennének,

hogy elragadják a varázslatot, és uralkodhassanak a birodalmakon és talán a mi világunkon is. A Rend egy rúnakörbe zárta be a varázslatot, hogy biztonságban megőrizze. Akkoriban még csak ők élhettek a varázslat hatalmával. A birodalmak többi törzse lassan kiábrándult, és neheztelni kezdett rájuk. Szerették volna, ha egyenlő mértékben szólhatnak bele a varázslat elosztásába.

Idővel még a Rend szövetségesei is megbízhatatlanokká váltak. A Rend egykor a Raksanával együtt védte a birodalmakat. A Raksanához tartozó férfiak vigyáztak a törvényességre a birodalmakon belül, és óvták a papnőket, akiknek egyben a szeretőik is voltak. De később ők is megnehezteltek a Rendre a birodalmak feletti uralmuk és hatalmas varázsserejük miatt.

Így teltek az évszázadok, egészen a huszonöt évvel ezelőtti tűzesetig: az ellenfelek azért küzdöttek, hogy megtartsák a varázslatot. Azon az éjszakán az anyám és a legjobb barátnője áldozatot – egy kis cigánylányt – ajánlottak fel a Télvidék lényeinek a hatalomért cserébe. De valami balul sült el. A gyermeket véletlenül megölték, és emiatt nem tudták magukkal vinni a lelkét. A feldőhözött lények magukat a lányokat követelték, mert a két lány ostoba módon maga is részese lett az alkunak, amelyet így vagy úgy állniuk kellett. Eugenia Spence, a Rend nagy tanárnője és a Spence Akadémia alapítója önmagát ajánlotta fel, hogy ezzel fizessen a lányok szörnyű tettéért, és megmentsse Sarah és az anyám életét. Élete utolsó cselekedete az volt, hogy az amulettjét odahajította az anyámnak. Eugenia bezárta és le is pecsételte a birodalmakat, hogy senki és semmi ne tudjon ki- vagy bemenni, amíg meg nem születik egy nagy hatalmú papnő, aki ismét meg tudja majd nyitni a birodalmakat, és kijelöli a varázslatos világ fejlődésének új útját.

Én vagyok ez a lány. És ez senkit sem tesz boldoggá. A Rend akaratosnak és ostobának tart. A Raksana veszélyesnek. A sorakból küldtek valakit, egy Kartik nevű fiatalembert, hogy szemmel tartson, és figyelmeztessen, hogy be ne lépjek a birodalmakba, és amikor nem ért célt, megparancsolták neki, hogy öljön meg. Ő azonban elárulta a testvéri szövetségét, és megmentette az életemet, amivel azt érte el, hogy vérdíjat tűztek ki a fejére.

Lehet, hogy a Raksanának nincs ínyére, de a tények a következők: én tudtam újra kinyitni a birodalmakat, és eddig senki sem léphetett be a közreműködésem nélkül. Én törtem fel a pecsétet a varázslaton, amikor porrá zúztam a rúnákat. És én találtam meg a varázslat forrását egy Templom nevű féltve őrzött helyen. A Templomban harcba szálltam Kirkével, anyám és a Rend ellenségével, hogy megőrizsem a varázslatot, és eközben végeztem vele, és hogy biztonságban tartsam, magamhoz kötöttem a varázslatot. Megígértem, hogy összefogok a barátnőimmal, Kartikkal és a birodalmak törzseivel, hogy szövetséget hozzunk létre, és valamenynyien részesüljünk a varázslatból.

De attól a naptól fogva nem voltak látomásaim, és sehogyan sem tudtam bejutni a birodalmakba. Az okról halvány sejtelmem sincs, csak azt tudom, hogy valahányszor megpróbáltam a másik világba vezető fényajtót elővarázsolni, nem jártam sikerrel. Helyette egy elém villanó kép kínoz: Kirkét látom, ahogy otthagytam a Templomban, csapdába esve az örökkévalóság kútjában. Örökre odalett abban a hullámsírrá vált varázskútban.

Nekem kell eldöntenem a birodalmak és a felettük gyakorolt hatalom jövőjét, és fogalmam sincs, hogyan jussak vissza.

Jól van hát.

Csakhogy ma este nem így lesz! Megtaláljuk a birodalmakba vezető utat. Összeszedem a bátorságomat. Ismét érzem az ereimben a varázslat lüktetését. A barátnőimmal belépünk a birodalmak illatos kertjeibe, és új fejezet kezdődik.

Mert ha nem, akkor, attól félek, a birodalmak örökre elvesznek számunkra.

Amikor az iskolában már sötétség és csend honol, és az iskolás lányok napközbeni víg fecsegése már csak a visszhang visszhangja a Spence termeiben, Ann-nel lábujjhegyen a lépcsőhöz settenkedünk, hogy Felicityvel találkozzunk. A Keleti Szárny szunnyad ma éjjel, a kalapálás nem zavar bennünket. A helynek mégis különös hatalma van.

Maradj csendben, Keleti Szárny! Ma este nem hallgatom a suttogásodat.

Felicity szorongat valamit a markában.

– Mi van nálad? – tudakolom.

Szétnyitja az ujjait, hogy megmutassa a finom csipke zsebkenődőt. – Pippának, ha találkozunk vele.

– Nagyon szép. Odalesz érte – dicsérem, mert nem akarok az lenni, aki Felicityt megfosztja a reménytől.

Követjük a hosszú lépcsőn lefelé; útközben az árnyékunk hosszan felnyúlik, mintha az ágyunk biztonságába kéredezkedne. Besurranunk a nagyterembe, Felicity sátrába, és törökülésben letelepszünk a padlóra, ahogy azt már számtalanszor tettük.

Ann az alsó ajkát harapdálja, és engem figyel.

– Készen állsz? – kérdezi Felicity.

Reszketegen beszívom a levegőt, aztán megint kiengedem.
– Igen. Kezdjük!

Megfogjuk egymás kezét, és teljes erőmből igyekszem megtisztítani az elmémet, hogy semmi másra ne gondoljak, csak a birodalmakra. Látom a kert zöldjét, az éneklő folyó fölé magasodó Sókajok Barlangjait. Az elvarázsolt világ lassan alakot ölt lelki szemem előtt.

– Látod már? – szakít félbe Ann.

A kert látomása úgy oszlik el, mint egy ködpamac. – Ann!

– Bocsánat – motyogja.

– Ne idegesítsd fel! – szidja meg Felicity. Megszorítja a kezemet.

– Ne feledd, Gemma, a jövőnk rajtad áll vagy bukik!

Igazán köszönöm! Ez aztán megnyugtató. – Ha lennétek kedvesek, a legteljesebb csendet kérem.

Kötelességtudóan lehajtják a fejüket, és becsukják a szájukat, és ez máris olyan, mint egy varázsütés.

Gyerünk már, Gemma! Ne hidd, hogy képtelen vagy rá! Képzeld el az ajtót! Megjelenik majd. Varázsold elő! Kényszerítsd ki az akaratoddal!

De az ajtó nem jelenik meg. Nem látok semmit, nem érzek semmit. Pánik lesz úrrá rajtam, és a lelkemben a már ismerős kérdéseket suttogja: És ha az adományt csak kölcsönvettem? Ha örökre elvesztettem? Ha csak tévedés volt, és végül én is csak közönséges ember vagyok?

Kinyitom a szememet, és próbálok nyugodtan lélegezni. – Szükségem van egy kis szünetre.

– Nem kellett volna olyan sokáig várnunk – dohogja Felicity.

– Még januárban rögtön be kellett volna mennünk. Miért vártunk?

– Még nem álltam készen arra, hogy visszatérjek – válaszolom.

– Arra vártál, hogy visszajöjjön – vádol Felicity. – Hát nem jön.

– Nem Kartikra vártam – vágok vissza mélységesen megsértve.

De természetesen részben igaz van. De csak részben. Miss Moore

képe jelenik meg az elmémben. Látom határozott állát, ahogy a kezében a zsebóráját tartja, vagyis olyanak, amilyenek szeretett tanárnőnként láttuk, mielőtt megtudtuk, hogy ő Kirké. Mielőtt megöltem. – Én... még nem álltam készen. Ennyi az egész.

Felicity hidegen néz rám. – Semmit sem tettél, amit meg kellene bánnod. Megérdemelte a halált.

– Próbáljuk meg újra! – biztat Ann. A kezét nyújtja, és látom az aznap esti kis vágások egyenetlen hurkáit.

– Helyes. Három az igazság – tréfálok, bár távolról sem vagyok jókedvemben.

Lehunyam a szememet, és lassan veszek levegőt, hogy ismét megtisztítsam az elmémet mindentől, és ne maradjon más, mint a birodalmak és a bejuttatás módja. A gyomromban forróság támad, és kötekedik velem. Olyan, mintha unalomig próbálnék meggyújtani egy kopott gyufaszálat, amiből nem pattan ki a szikra. *Gyerünk, gyerünk!* Egy pillanatra lángra kap, az ismerős tűz fellobban vágyaim gyújtósán. Látom a kert lágyan hajladozó olajfáit. Az édes folyót. És látom a fényajtót! Ó, igen! Mennyire hiányzott! És most már csak meg kellene őriznem...

A kép elhalványul, és helyette Kirké kísértetarcát látom a kút hideg vize alatt. A szeme felpattan: – Gemma...

Halkan felsikoltok, elszakadok tőle, és oda a hatalmam. Érzem, ahogy a birodalmak távolodnak, mint az apály, amit képtelen vagyok a partra húzni. Akárhogy is próbálok visszaszerezni, nem megy.

Ann adja fel először. Már hozzászokott a csalódáshoz, és hamarabb ismeri fel a kudarcot. – Lefekszem.

– Bocsáss meg! – suttogom. A boldogtalanságuk súlya úgy nehezedik rám, hogy alig kapok levegőt. – Nem tudom, mi történt.

Felicity a fejét csóválja. – Nem értem, hogy történhetett. Magadhoz kötötted a varázslatot. A legcsekélyebb gond nélkül be kellene tudnunk jutni.

Valóban, mégsem ez történik. Képtelen vagyok behatolni. És minden újabb sikertelen kísérlettel egyre fogy az önbizalmam. És ha soha többé nem jutok be?

Miután a barátnőim már lefeküdtek, még sokáig ülök az ágyamon, átfogom a térdemet, és lehunyt szemmel esdeklek a fényajtónak, hogy jelenjen meg. Egyetlen szót ismételvek: *Kérlek, kérlek, kérlek*. Addig könyörgök, míg a hangom a könnyektől és a kétségbeeséstől reszelős nem lesz, míg a hajnal könnyörtelen fénye rám nem hull, és nem marad másom, csak amit nem tudok kimondani: hogy elvesztettem a varázslatomat, és nélküle semmi sem vagyok.

★ A nagy sikerű *Rettentő gyönyörűség* és *Lázadó angyalok* folytatása.

Libba Bray • AZ AZ ÉDES, TÁVOLI HARANG

Gemma Doyle élete fenekestől felfordult, mióta belépett a Spence Akadémia baljós falai közé. Meggyilkolták az anyját, az apja az ópium rabja lett. Gemma soha nem sejtett erőt fedez fel magában, amelynek segítségével szembeszáll a csípős nyelvű és rosszindulatú iskolatársnőivel, és hűséges barátnőt farag belőlük.

Eközben megnyílik előtte egy elvarázsolt világ, a birodalmak, amelyben elszabadult a fekete mágia.

Gemma a fenyegető veszélyek ellenére uralma alá hajtja a varázserőt, és páratlanul izgalmas kalandok során szokatlan szövetséget köt az akaratos Felicityvel és a félnék Ann-nel. Valami vonzza Kartikban. Az egzotikus fiatalember egy titkos társaság tagja, akit a szigorú viktoriánus társadalom szabályai eltiltanak tőle, de akihez mégis gyengéd szálak fűzik.

Gemma kettős élete most ér a fordulópontjához: egyszerre készül elhagyni a Spence Akadémiát, hogy első londoni báli szezonja alkalmával bevezessék a társaságba és férjet keressen. Ugyanakkor rendet kell teremtenie a birodalmakban, ahol szövetségük negyedik tagja, a gyönyörű Pippa élőhalottként megrekedt, és ahol titokzatos erők támadása fenyeget.

Veszélyekkel dacolva, két ellentétes világ határmezsgyéjén egyensúlyozva próbálja a maga és barátnői életét megmenteni és a boldogság útjára terelni.

Tizenhat éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 271 5

9 789632 452715

Vörös pöttyös könyvek

lányoknak, nőknek – pont neked

m e g b ű v ő l